

Sygn. akt I C 2760/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant Marta Szpojankowska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko P. G. i M. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych P. G. i M. G. solidarnie na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę złotych 60.785,72 (sześćdziesiąt tysięcy siedemset osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanych P. G. i M. G. solidarnie na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę złotych 8.988,84 (osiem tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę złotych 3.600,00 (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję oraz kwotę złotych 2.700,00 (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję;
3. zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz pozwanych P. G. i M. G. solidarnie kwotę złotych 651,06 (sześćset pięćdziesiąt jeden złotych sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę złotych 648,00 (sześćset czterdzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
4. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2760/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. pozwem złożonym w dniu 20 kwietnia 2013 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o nakazanie, aby pozwani P. G. i M. G. zapłacili solidarnie kwotę 74.032,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 926 zł i kosztów zastępstwa procesowego w 3.600,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec pozwanego w kwocie dochodzonej w pozwie z tytułu niespłaconej należności z umowy kredytu z dnia 06 grudnia 2008 r. Powód wskazał że mimo wezwania do zapłaty dług nie została spłacony. (**pozew k. 1 – 5**)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 czerwca 2011 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanym P. G. i M. G., aby solidarnie zapłacili powodowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 74.032,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty do dnia zapłaty oraz kwotę 4.526 zł tytułem zwrot kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu albo wnieśli w tym terminie sprzeciw (**nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 6**)

Pozwany P. G. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. (**sprzeciw – k. 9 – 13**)

Postanowieniem z dnia 24 października 2011 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczność wniesienia sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, zaś w pkt. 2 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieście. (**postanowienie – k. 15 – 16**)

Wyrokiem z dnia 03 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie wydał wyrok, w którym oddalił powództwo w całości. (**wyrok – k. 94, uzasadnienie – k. 97 – 102**)

Od ww. orzeczenia powód złożył apelację (apelacja – k. 105 – 107), na skutek której Sąd Okręgowy w Warszawie wydał w dniu 20 sierpnia 2013 roku orzeczenie, w którym zaskarżony wyrok w całości uchylił, a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, przy czym sądowi temu pozostawione zostało rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego. (**wyrok z uzasadnieniem – k. 149 – 154**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2008 r. pozwana M. G. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę kredytu nr (...) na kwotę 56.497,18 zł. (**umowa kredytu nr (...) – k 41 – 44**)

W późniejszym czasie numer umowy został zmieniony na (...). (**oświadczenie – k. 185**)

Pozwana nie spłacała kredytu. (**bezsporne**)

W dniu 31 marca 2009 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z powodem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej mu od pozwanej M. G.. (**umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami – k 31v – 40, k. 186 – 195**)

Pismem z dnia 6 kwietnia 2009 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawiadomił pozwaną, że wierzytelność wynikająca z umowy zawartej w dniu 16 maja 2008 r. została dnia 31 marca 2009r. sprzedana powodowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. i poinformował pozwaną, że stan zadłużenia na dzień 27 marca 2009r. wynosi 66.123,39 zł. (**zawiadomienie o zmianie wierzyciela – k 47**)

Pismem z dnia 19 listopada 2001 r. powód wezwał pozwaną do omówienia warunków spłaty zadłużenia wobec uzyskanej informacji o prowadzeniu przeciwko pozwanej dochodzenia o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (**pismo z dnia 19 listopada 2001 r. – k. 79**)

Zobowiązaniem z dnia 6 grudnia 2010 r. pozwani M. G. i P. G. w związku z istnieniem zadłużenia pozwanej wobec powoda wynikającej z wierzytelności z tytułu umowy z dnia 16 maja 2008 r. w kwocie 72.785,73 zł zobowiązali się do spłaty kwoty 86.000,00 zł w ratach płatnych w następujący sposób: 39 rat miesięcznych w tym: I rata w kwocie 10.000,00 zł oraz 38 rat w kwocie 2.000,00 zł płatnych 25 dnia każdego miesiąca począwszy od 25 grudnia 2010 r. W celu zabezpieczenia spłaty kwoty pozwani wydali powodowi weksel in blanco opatrzony klauzulą „bez protestu” i oświadczyli, że w razie uchybienia terminowi zapłaty części lub całości którejkolwiek z rat powód będzie uprawniony do postawienia w stan natychmiastowej wykonalności całej pozostałej do zapłaty kwoty wraz z

ewentualnymi dodatkowymi należnościami z tytułu nieterminowości wpłat i do zażądania natychmiastowej zapłaty całej pozostałej kwoty. (**zobowiązanie – k 45**)

Po zawarciu zobowiązania pozwana spłaciła kwotę 12.000,00 zł. (**bezsporne**)

Pismem z dnia 28 lutego 2011r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 74.532,76 zł. (**przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 46**)

Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości oraz nie ujawniły się wobec nich wątpliwości co do ich prawdziwości lub autentyczności. Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezspornym pomiędzy stronami był fakt zawarcia przez M. G. umowy kredytu jak również fakt jego niespłacania. Pozwana powyższych okoliczności nie zakwestionowała, a wręcz zostały one przez nich przyznane. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany P. G. podnosił bowiem, że wnosi sprzeciw „co do wysokości zasądzonej kwoty” oraz, że jeżeli powodowa spółka żąda natychmiastowej spłaty zobowiązania to może ona dochodzić maksymalnie kwoty 72.785,72 zł pomniejszonej o dokonaną wpłatę w wysokości 12.000 złotych. Pozwana M. G. oświadczyła zaś na rozprawie w dniu 18 lipca 2013 r., że kwestionuje wysokość kwoty dochodzonej pozwem oraz moc prawną porozumienia zawartego przez strony postępowania, oświadczyła także, że kwota dochodzona pozwem powinna opiewać na 72.785,72 zł i zostać pomniejszona o kwotę dokonanej wpłaty na 12.000 zł. Ponadto w piśmie datowanym na dzień 16 sierpnia 2012 r. (k. 75 – 78) wskazała jednoznacznie, że uznaje swój dług do wysokości 60.785,73 złotych, co jak wskazała „(...) stanowi [jej] wierzytelność z tytułu umowy kredytowej z dnia 16 maja 2008 roku, o której mowa w zobowiązaniu z dnia 06.12.2010 r. pomniejszoną o uiszczoną przez [nią] po złożeniu oświadczenia kwoty 12.000 zł”.

Dopiero na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2014 r. strona powodowa zakwestionowała legitymację procesową czynną powoda, poniosła brak udowodnienia istnienia roszczenia, brak udowodnienia podstawy roszczenia oraz brak wykazania wysokości dochodzonego roszczenia.

Pozwani zarzucili, że M. G. nigdy nie podpisała umowy o numerze (...) tylko o numerze (...), zaś strona powodowa nie udowodniła by umowy te były tożsame. Wskazała ponadto, że ewentualna zmiana numeracji umowy byłaby nieważna w świetle § 12 ust. 3, który dla zmian umowy kredytu wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, prócz wąskiej kategorii spraw. Podniesiono także, że powódka nie dokonała uznania powództwa w części, a wypowiedź jej stanowiła jedynie oświadczenie.

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy niniejszej uznać należy, że umowa wskazana w umowie przelewu wierzytelności jest tożsama z tą, która pozwana M. G. zawarła z (...) Bank S.A.

Z oświadczenia pracownika banku wynika, że dokonana została zmiana numeru umowy. Jednakże Sąd nie podziela argumentacji strony pozwanej, że zmiana ta była nieważna. Oznaczenie numeryczne umowy nie reguluje zobowiązań stron z niej wynikających i jego zmiana nie modyfikuje w żaden sposób merytoryczny umowy. Inaczej rzecz ujmując numer ten traktować należy jako „ozdobnik”, który ułatwia uszeregowanie umowy w dokumentacji jednakże nie stanowi on elementu umowy kredytu, a zatem nie jest objęty wymogami wskazanymi w § 12 ust. 3 tejże.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu strona powodowa dysponowała legitymacją procesową czynną do wytoczenia powództwa.

Nie można także zgodzić się z twierdzeniem, że strona pozwana M. G. nie uznała roszczenia w części. Strona powodowa argumentowała, że pozwana na rozprawie kwestionowała podstawy i wysokość dochodzonego przez powódkę

roszczenia. Wskazać jednak należy, że pozwana w toku postępowania kwestionowała de facto kwotę przewyższającą jej pierwotne zobowiązania, nie zaprzeczyła zaś nigdy (zresztą tak jak pozwany), że powodowi przysługuje w stosunku do niej istniejące i wymagalne roszczenie. Ponadto, zważyć należy, że pozwana, po rozprawie z dnia 18 lipca 2012 roku M. G. złożyła pismo procesowe, w którym w sposób jasny i wyraźny wskazała, że uznaje powództwo do wysokości 60.785,73 zł.

Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że pozwana nie dokonała skutecznego uznania powództwa w ww. kwocie. Zgodnie z treścią art. 213 § 2 sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Sąd nie dopatrył się w tym zakresie działań sprzecznych z prawem lub zasadami współzycia społecznego bądź próby obejścia prawa. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 1999 r., sygn. akt I ACa 890/98 obecne unormowanie skutków uznania powództwa jest przejawem prawdy formalnej. W myśl bowiem znowelizowanego art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Jeżeli z materiału zebranego w sprawie wynika, że uznanie powództwa jest sprzeczne z wyżej wymienionymi przesłankami, ale okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, sąd mógłby przejawiać inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą (LexPolonica nr 337865).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że przesłanki negatywne wskazane w art. 213 § 2 k.p.c. nie zachodzą, w związku z czym związanie Sądu uznaniem powództwa stało się faktem. Dlatego też, w powyższej kwestii zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60.785,73 zł. (punkt 1 wyroku)

Analizując treść dokumentu o treści (...) Sąd doszedł do przekonania, że ono umowę o rozłożenie długu na raty oraz umowę przystąpienia pozwanego P. G. do długu.

W przedmiotowym oświadczeniu pozwani uznali istnienie po stronie (...) S.A. wierzytelności w wysokości 72.785,73 zł oraz wskazali, że zobowiązują się dokonać zapłaty za M. G. kwoty 86.000 złotych w ratach płatnych w sposób określony w dokumencie.

Wskazać należy, że instytucja przystąpienia do długu nie została skodyfikowana w obowiązującym systemie prawnym, jednakże praktyka – w szczególności judykatura – wypracowała pewne definicje oraz reguły dotyczące jej stosowania.

Przystąpienie do długu stanowi wynikające z woli stron podmiotowe przekształcenie stosunku zobowiązaniowego po stronie dłużniczej, w którym przystąpienie do długu osoby trzeciej nie powoduje zwolnienia dotychczasowego dłużnika z odpowiedzialności za zaciągnięte przez niego zobowiązanie. W przeciwnym przypadku zachodziłoby przejęcie długu. Umowne przystąpienie do długu może mieć postać umowy między osobą trzecią a wierzycielem, jak i między osobą trzecią a dłużnikiem. Nie wymaga przy tym formy szczególnej ani też zgody - w pierwszym wypadku dłużnika, a w drugim wierzyciela. Skutkiem tzw. kumulatywnego przystąpienia do długu jest pojawienie się dodatkowego dłużnika ponoszącego solidarną odpowiedzialność wraz z dłużnikiem głównym wobec wierzyciela (confer wyrok SN z 26 czerwca 1998 roku, sygn. akt II CKN 825/97, OSNC 1999/1/18 wyrok SN z 5 września 2001 roku, I CKN 1287/00, LEX nr 462965, wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2009 roku, IV CSK 558/08, LEX nr 512966, wyrok SA w Poznaniu z 1 września 2010 roku I ACa 612/10, LEX nr 756681).

Dokonując zaś analizy omawianej instytucji w kontekście porównania z przejęciem długu (art. 519 i n. k.c.), dzielając pogląd Sądu Apelacyjnego w Krakowie, wyrażony w wyroku z 28 lutego 2001 roku (I ACa 90/01, (...)), wskazać należy, że w odróżnieniu od przejęcia długu, przystąpienie do długu nie jest czynnością rozporządzającą; wprawdzie wierzyciel także w tym wypadku uzyskuje nowego dłużnika, ale nie następuje jednocześnie zwolnienie z długu dawnego dłużnika, który nadal ponosi odpowiedzialność względem wierzyciela na podstawie łączącego ich stosunku prawnego. Kumulatywne, umowne przystąpienie do długu spełnia cechy konstrukcyjne umowy na rzecz osoby trzeciej: przystępujący do długu zobowiązuje się względem pierwotnego dłużnika do spełnienia świadczenia na rzecz jego

wierzyciela (tj. osoby trzeciej) i - w braku odmiennego postanowienia umowy - wierzyciel ten może żądać bezpośrednio od przystępującego do długu spełnienia zastrzeżonego świadczenia.

Konstrukcja przystąpienia do długu – ze swej istoty polega na tym, że wierzyciel zyskuje kolejnego dłużnika solidarnego, od którego może – stosownie według własnego wyboru – żądać spełnienia całości lub części świadczenia, jak również może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika pierwotnego.

W tym też kontekście Sąd nie podziela argumentacji strony pozwanej, że niniejszy dokument nie stanowi umowy. Pozwani złożyli stosowne oświadczenia woli wierzycielowi, a zatem została skutecznie zawarta (pomiędzy przystępującym dłużnikiem a wierzycielem) umowa. Zgodnie bowiem z treścią art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do złożenia oświadczenia woli, z którym wierzyciel się zapoznał. Świadczy o tym treść dokumentu o tytule (...), który złożono do akt niniejszej sprawy.

Dodać także należy, że przepisy kodeksu cywilnego nie przewidują szczególnej formy dla zawarcia umowy przystąpienia do długu (w szczególności, skoro umowa ta nie została skodyfikowana w kodeksie cywilnym). W związku z powyższym, nie budziła wątpliwości Sądu kwestia skuteczności umowy wobec złożonego przez pozwanych oświadczenia woli w przedmiocie zobowiązania się do spłaty długu a także złożenia przedmiotowego oświadczenia wierzycielowi. W tym stanie rzeczy Sąd uznał umowę przystąpienia do długu za ważnie zawartą.

Bezsporne było między stronami, że pozwani zaniechali płatności rat zgodnie z porozumieniem, w związku z czym roszczenie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Jednakże wskazać należy, że w takiej sytuacji powód nie ma prawa domagać się od pozwanych skapitalizowanych odsetek na przyszłość. Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W tym stanie rzeczy powód nie miał możliwości doliczenia do przysługującego mu roszczenia odsetek za okres, w którym nie istniało opóźnienie w spłacie zobowiązania przez pozwanych. Tym samym powodowi przysługiwało jedynie roszczenie w zakresie kwoty 72.785,72 zł pomniejszonego o wpłatę dokonaną przez pozwanych tj. 12.000 zł.

Stąd też biorąc pod uwagę, że pozwany P. G. przystąpił do długu jest on obowiązany zapłacić powodowi kwotę 60.785,72 zł (72.785,72 zł – 12.000 zł), który to obowiązek ponosi solidarnie z pozwaną M. G..

Tym samym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Żądanie odsetek znajduje swoje uzasadnienie w art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia wytoczenia powództwa. Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia zasadności tak sformułowanemu żądaniu. Biorąc zaś pod uwagę, że pozew został złożony do Sądu w dniu 20 kwietnia 2011 r. to właśnie tę datę wskazano w wyroku jako dzień od którego należą się powodce odsetki. (punkt 1 wyroku).

W związku z faktem, iż powód dochodził w niniejszej sprawie kwoty 74.032,76 złotych, a Sąd orzekł w punkcie 1 obowiązek zapłaty przez pozwanych kwoty niżej, powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu. Jednocześnie wskazać należy, iż w aktach sprawy znalazł się wyrok bez punktu oddalającego powództwo.

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie treść art. 100 k.p.c. Szczegółowe wyliczenie w stosunku do pozwanych przedstawia się następująco: 60.785,72 zł (kwota wygrana)/ 74.032,76 zł (kwota żądana), co daje, w przybliżeniu 0,82 to jest 82 %, $100\% - 82\% = 18\%$, a zatem w takim zakresie pozwani wygrali niniejszą sprawę.

Koszty zastępstwa procesowego wynosiły 3.600 zł – § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349). Opłata skarbowe od pozwu 17 zł. Poniesione koszty wynoszą łącznie 3.617 zł. Należność z tytułu zwrotu kosztów procesu wynosi 3.617 zł x 18 %, łącznie 651,06 zł, w tym 648 zł tytułem zastępstwa procesowego. Dlatego też Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku o obowiązku zwrotu przez powoda na rzecz pozwanych solidarnie poniesionej przez nich części kosztów procesu.

Przyjmując te same zasady, powód wygrał w 82% zatem Sąd o kosztach powstałych po stronie powodowej orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie za obie instancje 10.962 zł, w tym koszty zastępstwa procesowego za pierwszą instancję wyniosły 3.600 zł zaś za instancję drugą 2.700 zł. Mając powyższe na uwadze i uwzględniając procent wygranej powoda Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 2 Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności jeżeli, zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. W związku z powyższym, wobec uznania powództwa co do świadczenia zasądzonego w punkcie 1, należało nadać wyrokowi w tej części sentencji rygor natychmiastowej wykonalności. (punkt 4 wyroku)

W świetle powyższego Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis (...)